

Магістр - 2013

Випускник, яким можна пишатися

«Цілеспрямований, амбіційний, природжений лідер, ніколи не сидить на місці, постійно у справах...» Саме так характеризують студента 5 курсу хімічного факультету Богдана ДЕРЕКУ його викладачі, товариші. Я також цілий тиждень не могла «спіймати» Богдана. На момент написання матеріалу він перебував у Женеві (Швейцарія). І тільки одну годину пізно ввечері він зміг мені тоді виділити...

— ...Коли справа йому подобається, і очі горять... Тоді від нього можна чекати неймовірних результатів, — говорить його науковий керівник, старший науковий співробітник НДІ хімії Денис Андрійович СВЄЧКАРЬОВ.

...Богдан став серйозно займатися хімією ще з 9 класу. Говорить, що його приваблювала у цій науці перспектива. Закінчивши Харківську спеціалізовану школу № 80, він вступив до нашого університету і тут повністю занурився у вивчення хімії.

Богдан — круглий відмінник. За всі роки навчання не отримав жодної четвірки.

З другого курсу став брати участь у різноманітних наукових конкурсах та конференціях. На його рахунок перемоги на Всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт в 2011 та 2012 роках та наукових конференціях для студентів і молодих вчених, зокрема «Хімічних Каразінських читаннях» (2010, 2011), Міжнародній Менделєєвській конференції студентів-хіміків (м. Дубна, Російська Федерація) (2011).

Починаючи зі шкільної лави, Богдан отримував стипендії для обдарованої молоді — «Обдарованість» (2006-2007, 2008-2009, 2010-2011), імені Менделєєва (2011), Харківського міського благодійного фонду Юрія Сапронова (2011-2012, 2012-2013). У 2012 році отримав грант Міжнародного центру з розробки водних технологій «Ветсус» для участі у конференції-майстер-класі з досліджень води у Нідерландах (м. Леуварден).

Богдан з 2011 року очолює студентське наукове товариство хімічного факультету. Заступник декана з наукової роботи, куратор студентського наукового товариства хімічного факультету Андрій Олегович ДОРОШЕНКО коментує:

— Богдан — відповідальний студент. На нього можна покластися.

У 2010 р. брав участь у програмі обміну для молодих лідерів у польському Труймясті (Гданськ, Гдиня, Сопот).

У 2010-2011 рр. Богдан Дерка — член Академічного Сенату нашого університету. Він опублікував три статті в міжнародних фізико-хімічних журналах, що реферуються наукометричною базою даних SCOPUS (Journal of Physical Chemistry, Journal of Luminescence та ін.). Також Богдан є автором кількох науково-популярних статей у журналі «UNIVERSITATES». Він виступав з доповідями на наукових конференціях в Україні, Росії, Венгрії, Австрії, Італії, Нідерландах.

Два роки поспіль Богдан їздить влітку працювати асистентом інструктора інтенсивного курсу з хімії для талановитих школярів в Центрі талановитої молоді університету Джона Хопкінса (м. Балтімор, США). Богдан:

— У цьому році також планую поїхати до цього університету, але вже інструктором.

В університеті Женеви юнак готував свою дипломну роботу «Надшвидкі дослідження механізмів переносу протона в молекулах 3-гідроксихромона». Богдан:

— Тут кожен прилад коштує близько мільйона доларів. Вдома я б не зміг виконати ці дослідження. Тому завдяки програмі Міністерства освіти, науки України я вирушив до Женеви на три місяці, щоб виконати експериментальну роботу. У травні — захист дипломної роботи.

— Чому саме хімія?

— Хімія — перспективна наука, яка постійно розвивається. Вона полегшує людям життя. Хіміки винаходять корисні матеріали, роблять життя людей комфортнішим.

Талановитий математик

— Такого студента у мене не було вже 10 років, — говорить Анатолій Георгійович РУТКАС, завідувач кафедри математичного моделювання та програмного забезпечення механіко-математичного факультету, про цьогогорічного випускника Євгенія ЧАСНОВСЬКОГО.

...Логіка! Це слово, яке постійно вживав Євгеній під час нашої розмови. Справжній математик! Аналітик! Хлопець захоплюється цією складною наукою і не мислить свого життя без неї.

Євгенія з дитинства, як він виразився, «привчили до математики», і тому, коли закінчив

Харківський університетський ліцей, навіть не задумувався про факультет. Євгеній:

— До університету я прийшов з «банальною» метою навчатися, чим і займався ці 5 років.

І займався дуже вдало. Він складав усі сесії на п'ятірки. Це рідкість на мехматі, адже тут надзвичайно важко навчатися. За свої досягнення у навчанні він одержував університетську стипендію імені О. М. Ляпунова. Зараз Євгеній отримує міську стипендію фонду Юрія Сапронова. Восени 2010 р. як кращий студент він був удостоєний права відкривати пам'ятник Олександрі Михайловичі Ляпунові разом із деканом механіко-математичного факультету Григорієм Миколайовичем ЖОЛТКЕВИЧЕМ.

Щодо здобутків Євгенія. Уже два роки поспіль він є призером всеукраїнського етапу олімпіади імені Патнема. Член команди «Що? Де? Коли?» та Брейн-рингу. Капітан команди «Пси-Хи» («ψχ»). Їх команда останнім часом дуже успішна, вийшла у вищу лігу Харкова з гри Брейн-ринг та першу лігу Харкова з «Що? Де? Коли?».

Університет для Євгенія став рідною домівкою, тому він не планує полишати його.

Зараз п'ятикурсник займається написанням дипломної роботи «Півлінійні диференціально-алгебраїчні рівняння з розривною правою частиною». Його керівник Анатолій Георгійович говорить:

— Дуже талановитий студент. Обов'язковий, відповідально підходить до виконання роботи. З ним приємно працювати.

Євгеній також працює лаборантом на рідній кафедрі. Після захисту диплому випускник планує вступити до аспірантури.

З червоним дипломом...

...Олеся АЗАРЕНКОВА, випусниця-магістр факультету міжнародних економічних відносин та туристичного бізнесу, закінчує університет з червоним дипломом. Це дівчина, яка вірить у себе, жодні перешкоди не здатні її зупинити. Весела, життєрадісна...

Олеся:

— Спочатку не хотілося обирати вузько направлену спеціальність, прагнула всебічного розвитку, хотілося отримати багатогалузеву освіту, а МЕВ саме це й пропонували. Із усіх варіантів економіки з іноземними мовами найбільш цікавий міг дати саме наш університет.

З першого курсу в її заліковці красуються лише п'ятірки. Одним словом — відмінниця, про це свідчить і червоний диплом. Вона досконало знає англійську, спілкується, як рідною мовою.

Олеся Азаренкова намагається дослідити життя зі всіх сторін. Брала участь у Всеукраїнських конкурсах студентських наукових робіт, і роботи її отримали визнання на європейському рівні. Навчання займає більшу частину часу, але Олеся встигає займатися ще й танцями та фотографією. Вона не може уявити свого життя без гір. Походи на вершини — це найкращий спосіб відпочити та насолодитися життям. Олеся:

— Краще гір можуть бути лише гори... Не займаюсь чимось одним. Мабуть, як настроїшся на предмет із самого початку, так у подальшому відносини з ним і складуться. Наше життя — велика цінність, не треба його марнувати.

Наполегливо студентка працювала над дипломною роботою «Альтернативні джерела енергії в забезпеченні енергоефективного розвитку економіки». Темою альтернативної

енергетики в різних напрямках вона займалась ще з другого курсу. У роботі допомагають дипломний керівник проф.. А. П. Голіков та проф. Н. А. Казакова. Олеся:

— Своїм успіхам я завдячую батькам, моїм викладачам. Кожний представник кафедри МЕВ унікальний і цікавий по-своєму. Вони допомагають напрацьовувати не тільки професійний досвід, але й життєвий.

Які ж в Олесі плани?

— Хочу стати справжнім професіоналом, знайти своє місце в житті.

Посмішка пацієнта

Ірина КАБАЧНА, цьогорічна випускниця медичного факультету згадує випадок на літній практиці в міській клінічній лікарні № 15. Вона, студентка 4 курсу, разом із досвідченим невропатологом обстежують хворого. Почасти пацієнти не довіряють молодим медикам, та й ще студентам–практикантам. Ірині ж вдалося розговорити хворого, пояснити причини недуги, допомогти у лікуванні, хоча й не вона назначала ліки. Через деякий час, не без Іриних порад, чоловіку стало краще. Під час виписки він потиснув руку молодому медику і щиро подякував за допомогу.

«Це було неймовірне відчуття! Я бачила, як людині було зле, а потім вона одужала, і на її обличчі знову з'явилася посмішка. Після цього я місяць ходила щасливою від того, що моя праця принесла комусь користь. Саме тоді остаточно переконалася, що у професії зробила правильний вибір», — згадує Ірина.

Ми розмовляємо у редакції. Ірина точно знає, яким має бути справжній лікар, і цілеспрямовано йде до ідеалу. Добра і красива дівчина, вона — з такою ж неймовірною енергетикою та гострим розумом. Кожний її день чітко розписаний. На безділля та сидіння в «контакті» у неї немає часу. «Головне у нашій професії — бути гідною людиною, не відволікатися на непотрібні речі. Лікар повинен бути сумлінним, у нього не має права на помилку» — пояснює Ірина.

Колись на першому занятті викладач сказав їм, першокурсникам: «Я вже бачу, до кого б я пішов на прийом, а до кого ні. З першого дня навчання ви працюєте на свій статус. Не забувайте, що ви — майбутні рятівники життів».

Промайнуло шість років напруженого навчання. Перша сесія і мінус п'ять кілограмів ваги, недоспані ночі, втомлені очі, по п'ять пар на день та роз'їзди різними куточками Харкова на заняття, три державні іспити КРОК...

А ще студентські конференції та понад 20 наукових статей. А ще — обов'язки старости групи та студентського декана. Ірина не тільки з усім цим впоралася, а й змогла своїми стараннями заробити Президентську стипендію та диплом з відзнакою. У чому ж секрет?

«Мені все це подобається! До того ж, по життю я дуже активна людина», — пояснює вона.

Її цікавить невропатологія. У планах — відкрити власну клініку. А поки що — в інтернатуру в обласну лікарню № 13.

«Excellent» випускниця!

Хочу стати науковцем!

Роман БОРИСОВ — п'ятикурсник соціологічного факультету: «Це був вибір людини, яка закінчила 27-й фізико-математичний ліцей, яка усвідомила, чим хоче займатися. Однак піти зовсім далеко від математики я також не хотів, тому вибрав спеціальність не суто гуманітарну.

— А що у тебе викликало труднощі?

— Найважче для мене у вивченні предметів — мотивувати себе, а отже, особливих труднощів із профільними предметами майже не виникало...

—Що було найцікавішим за період навчання?

— Найбільше запам'яталася робота в СНТ. Ми щороку проводили Міжнародну наукову конференцію студентів та аспірантів «Соціологія у (пост)сучасності». Остання пройшла 28-30 березня 2013 року. На першому курсі я написав тези під назвою «Популярний культурний продукт як інструмент інтенційної соціалізації» до збірки тез, яка вийшла за результатами роботи нашої конференції.

На 4-му курсі почав розробляти тему освітнього потенціалу студентства, його професійної соціалізації, про що є статті в наших Вісниках Харківського національного

університету імені В. Н. Каразіна, серія «Соціологія» за минулий та цей роки. На базі СНТ соцфаку ми щотижня проводимо тренування з «Що? Де? Коли?». На останньому університетському чемпіонаті в цьому році наша команда посіла перше місце.

— Які викладачі найсильніше на тебе вплинули?

— По-перше, мій науковий керівник Шеремет Ірина Іванівна, яка підштовхнула мене і допомогла чіткіше побачити свій шлях. По-друге, Людмила Георгіївна Сокурнянська, завідувача кафедрою, яка ще на першому курсі на дисципліні «Вступ в соціологію і соціальну роботу» своїми лекціями прищепила любов до соціології. Дуже сильно мені допоміг Олександр Сергійович Голіков. Також я любив пари Тетяни Миколаївни Дублікаш, Артема Дмитровича Литовченка, Анатолія Григоровича Слободянюка. Окремої похвали заслуговують лекції з політичної історії Наталії Сергіївни Серьогіної та з історії України Дмитра Миколайовича Чорного.

Магістратуру Роман закінчує добре, іде на червоний диплом. Надалі хлопець планує займатись науково-дослідницькою діяльністю.

Майбутній педагог

Ось і завершується для п'ятикурсника факультету іноземних мов Вадима ОРЕШИЧА студентське життя. Із червоним дипломом...

— Вадиме, ти багато часу приділяв навчанню?

— Так, бо розумію, що тільки так можна досягнути високого результату. Також я займаюся наукою, досліджую методику викладання німецької мови. Навіть виграв конкурс «Кращий педагог-випусник», який проходив під час асистентської практики в березні 2013 року. Також я брав участь у «Каразінських читаннях» та інших конференціях, що проходили на нашому факультеті.

Іноземні мови для Вадима — його стихія. Батьки Вадима працювали в місті Альтомюнстер, що знаходиться в Німеччині. Там він навчався з першого по восьмий класи. А Каразіна — найкращий вищий навчальний заклад України, тому хлопець не шкодує: «Я з вдячністю згадуватиму викладачів німецької мови з першого та наступних курсів. Свою частинку в мене вклали Ю. Ф. Красніков, В. П. Кривенко, Н. А. Онищенко, Е. В. Бутенко, В. М. Євтушенко, С. І. Сотникова, Ю. К. Чучко, Д. А. Данільченко, П. Н. Донець... Я можу ще довго продовжувати цей перелік!»

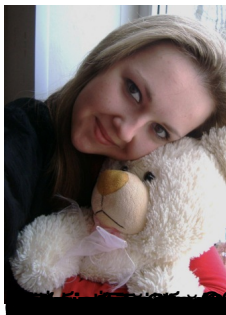
Приємною згадкою залишаться не тільки наукова діяльність, викладачі, а й друзі. До успіхів у навчанні можна додати й спортивні перемоги: у 2012 р. він виборов четверте місце у кубку профкому з бадмінтону. Вадим захоплюється web-дизайном. Працював заступником голови профбюро факультету іноземних мов.

— Вадиме, ким ти себе бачиш у майбутньому?

— Хотілося б себе реалізувати у педагогічній сфері.

Дівчина на полі інформаційних технологій

Факультет комп'ютерних наук по праву можна вважати «чоловічим»: мало ж бо дівчат погодяться пов'язати своє життя з технічними науками. Та магістр Ганна ПІДОПРИГОЛОВА спростовує цю усталену думку, розповідаючи про своє насичене студентське життя і ділиться історією власного успіху.

Літописець власного життя

П'ятикурсник історичного факультету з групи ІС-53 Павло ХМЕЛЬ творить свою неповторну історію, перегортає чергову сторінку свого літопису – завершується період студентства. Наскільки ж яскравою була ця сторінка? Павло із задоволенням ділиться враженнями:

— Вся моя родина – науковці: батьки – викладачі економіки, сестра – філолог-журналіст. Але мене приваблювали історичні науки. Брав участь у районних та обласних олімпіадах, виборював призові місця. З першого курсу віддавав перевагу активній студентській діяльності: працював у Студентському науковому товаристві, брав участь у конкурсах, спортивних змаганнях. П'ять років видались надзвичайно насиченими, сповненими незабутніми моментами, яскравими враженнями...

— Павло — науковець від природи, і в ньому талант органічно поєднується із працелюбством та наполегливістю», — характеризує однокурсника староста групи ІС-53 Олег МОРГУН.

Завершується магістратура і попереду червоний диплом магістра. Найбільше молодого науковця захопили «Історія стародавньої Греції та Риму» (викладач Олексій Павлович МАРТЕМ'ЯНОВ), лекції Сергія Володимировича Д'ЯЧКОВА з «Історії середньовічного Сходу» та Олександра Івановича ТУМАКОВА «Нова історія Сходу».

«Найцікавішою для мене є історія східної Азії: Японії, Китаю... Мене приваблює екзотика цих країн», — зізнається Павло. Саме ця дисципліна і визначила хід його наукової діяльності. Чотири роки поспіль (2010-2013 рр.) юний історик виступав на конференціях «Каразінські читання» у секції «Нова та новітня історія Азії та Африки». І дипломна робота на цю ж тему «Формування зовнішньополітичної стратегії Японії в 50-90-х роках XIX століття» під керівництвом доцента кафедри нової та новітньої історії Олександра Івановича Тумакова.

По закінченні магістратури Павло збирається вступати на заочне відділення аспірантури, а також йти працювати викладачем у ХАІ. «Мене приваблює професія викладача: це спілкування з молодшими поколіннями. А отже, це вічна молодість!» Павло не приховує, що прощатися з Університетом йому буде важко: ці п'ять років він справді вважає найкращими у своєму житті. У чому ж секрет успіхів Павла? Запорука успіху — сумлінна праця у поєднанні з природними здібностями і щирим бажанням.

Потрібні науці!

Анна ЛИПОВА поповнила ряди науковців у галузі біофізики. Студентка групи РБ-51 цього року вже отримує червоний диплом і з головою порине у вир науки.

До будь-якої справи Анна намагається підходити творчо. Спочатку на радіофізичний факультет дівчина прийшла розвивати логічне мислення за порадою брата. Біофізика дуже захоплює Анну. Адже тут студенти експериментують, у лабораторіях досліджують взаємодію мембрани з різними комплексами. За п'ять років навчання в університеті сталося багато, але ніщо не завадило Анні отримувати одні п'ятірки. Вона відмінниця радіофізичного факультету.

Паралельно на факультеті післядипломної освіти дівчина отримує спеціальність «Фінанси». Анні подобається пізнавати щось нове, удосконалюватися. Брала участь у конференції, яка проходила в Севастополі, готувала тези на біофізичний з'їзд. А тему дипломної роботи студентка обрала досить складну: «Особливості взаємодії селеновмісних гетероциклічних з'єднань з біомембраною». Анна:

— Тема дуже цікава, адже ми проводимо дослід, вивчаємо взаємодію мембран організмів з різними комплексами, на основі експериментів робимо медичні висновки, кожному досліді даємо теоретичне обґрунтування. У першому семестрі п'ятого курсу була спочатку переддипломна практика. Моїм науковим керівником є кандидат біологічних наук, доцент Лариса Вікторівна Січевська. Працюючи з нею, я отримую безцінний досвід.

Лариса Вікторівна СІЧЕВСЬКА:

— Анна має розумну голову і золоті руки, за будь-яку справу береться — завжди відмінний результат. Вона відповідальна, захоплено пише дипломну, хоча тема не з легких. Творчо підходить до дослідження.

Анна:

— Мої плани — залишитися в Харкові, викладати. Хочу працювати з людьми, доносити свої знання іншим. Університет дав мені можливість самореалізуватися, займатися улюбленою справою, біофізикою. Адже найголовніше — отримувати задоволення від роботи. Бажаю студентам нашого університету ніколи не опускати руки, знайти своє призначення, досягти росту в професії, щоб поряд були люди, які завжди допоможуть.

Я — психолог

Олексій ЗІМОВІН закінчує факультет психології із червоним дипломом магістра. Олексій: «Я обирав між філософським факультетом і факультетом психології. Обрав другий, тому що він орієнтований на внутрішній світ, на особистість, яка дуже слабо піддається безпосередньому спостереженню і тим більше вимірюванню. Мене зачарувала багаторічна історія Харківського університету, особливий дух просвітництва, творчості, науки. Крім того, саме в нашому Університеті було відкрито перший в Україні факультет психології. Я жодного разу не пошкодував про свій вибір!»

— Тобі легко навчатися?

— Вчитися цікаво, захоплює. Кожен психологічний предмет відкриває частинку душі людини. Проте, окрім навчання, я багато працював у студентському самоврядуванні університету, що відкрило простір спілкування, взаємодії, розвитку. Сьогодні я очолюю Студентське наукове товариство університету, раніше очолював факультетське, працював головним редактором студентської газети. Кожну весну на факультеті психології проводимо Міжнародну молодіжну конференцію «Вектори психології». Мені приємно усвідомлювати причетність до цієї традиції. Згадується також конференція у Флоренції, на якій мені випала честь представляти наш Університет. Дивно теплим був прийом у Тернополі на конференції «Гендерна освіта як ресурс розвитку паритетної демократії». Там я вперше відчув, як сприймається звання «студент-каразінець» в інших областях нашої країни. Студентство — найкращий час...

— Олексію, позитив за студентські роки?

— Позитивних спогадів дуже багато: пригадується перший День психолога, ювілейна декада, присвячена десятиріччю нашого факультету, перша зустріч із своїм майбутнім науковим керівником, деканом факультету Надією Петрівною Крейдун, психологічний

клуб «Час і Ми», натхненником та куратором якого був Заслужений професор університету Олександр Костянтинович Дусавицький. Університет дав мені нового мене, більш досконалого, познайомив з моєю дружиною, навчив мене справі мого життя — психології. Я бачу себе аспірантом, батьком своїх дітей, ученим, викладачем, можливо, практичним психологом. Я буду намагатися бути ближче до університету, тому що він — моє життя!

З випускниками спілкувалися Л. ГРУБНІК, С. ШКУРАЙ, О. БОБРИК, Т. ВАСИЛЕЦЬ, Є. ПРОРВІНА.